

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 130/2017
08.06.2017. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судије др Драгише Б. Слијепчевића, као председника већа, судије Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, као чланова већа, у правној ствари тужиоца „АА“ из ..., ... број ..., кога заступају пуномоћници Бранислав Д. Глогоњац и Александар Б. Петровић, адвокати из ..., против туженог „ББ“ из ... у стечају – стечајна маса, ..., улица ... број ..., чији је заступник стечајни управник Агенција за лиценцирање стечајних управника Републике Србије из Београда, ради утврђења, вредност предмета спора 1.746.927,34 еура – динарска противвредност од 200.519.307,79 динара, одлучујући о ревизији тужиоца која је изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж број 6038/16 од 11.01.2017. године, донео је у седници већа одржаној дана 08.06.2017. године, следећу

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж број 6038/16 од 11.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Нишу П бр. 62/16 од 16.06.2016. године, у ставу првом изреке, одлучено је да се утврђује потраживање тужиоца према туженом у износу од 1.745.723,20 еура, што у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије за еуро на дан 17.09.2013. године износи 200.084.667,99 динара, са законском затезном каматом почев од 17.09.2013. године, као од дана отварања стечаја над туженим, па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да на име накнаде трошкова парничног поступка, тужиоцу исплати износ од 1.319.600,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж број 6038/16 од 11.01.2017. године, преиначена је пресуда Привредног суда у Нишу П бр. 62/16 од 16.06.2016. године у ставу 1. и 2. изреке и пресуђено тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца ради утврђења да је основано потраживање тужиоца према туженом у износу од 1.745.723,20 еура, што у динарској противвредности по средњем курсу НБС за еуро на дан 17.09.2013. године износи 200.084.667,99 динара, са законском затезном каматом почев од 17.09.2013. године, као од дана отварања стечаја над туженим, па до исплате. Тужилац је обавезан да туженом

исплати на име трошкова првостепеног поступка 669.300,00 динара и на име другостепеног поступка 889.800,00 динара, све наведено у року од осам дана од дана пријема одлуке, а одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка као неоснован.

Против пресуде Привредног апелационог суда Пж број 6038/16 од 11.01.2017. године, тужилац преко пуномоћника из реда адвоката, благовремено је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је након изјављене ревизије дана 24.03.2017. године, доставио поднесак Врховном касационом суду у коме је известио суд да је у међувремену, решењем Привредног суда у Нишу Ст 19/2013 од 27.12.2016. године закључен стечајни поступак над стечајним дужником „ББ“ у стечају, те да је истим решењем регистрована стечајна маса која остаје активно и пасивно легитимисана у свим затеченим судским споровима и поступцима, те уређује тужбу, тако што туженог означава као „ББ“ ... у стечају – стечајна маса, ..., улица ... број ..., чији је законски заступник Агенција за лиценцирање стечајних управника.

Врховни касациони суд, прихватио је поднесак тужиоца о уређењу тужбе у односу на туженог, затим испитао побијану другостепену пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности, као ни битна повреда из става 1. овог члана, на коју се ревидент неосновано позива. Ревидент сматра да је другостепени суд повредио члан 8. Закона о парничном поступку, јер није ценио све доказе пажљиво, ни засебно и у међусобној вези, што није тачно. Другостепени суд је управо у складу са одредбом члана 8. Закона о парничном поступку по свом уверењу на основу оцене сваког доказа засебно и свих заједно и на основу резултата целокупног поступка, одлучио које ће чињенице да узме као доказане и релевантне за своју одлуку.

Према утврђеном чињеничном стању, Агенција за приватизацију Републике Србије и Конзорцијум правних и физичких лица, кога чине тужилац „АА“ из ..., „ВВ“ из ... и ГГ из ..., закључили су уговор о продаји капитала друштвеног предузећа „ББ“ у реструктурирању из ..., методом јавног тендера, који је оверен пред Првим општинским судом у Београду под Ов број II/1 1663/06 од 19.11.2006. године, а чији је предмет продаја 100 % друштвеног капитала овог субјекта приватизације. Агенција за приватизацију Републике Србије, дана 07.05.2010. године раскинула је уговор, због неизвршења уговорених обавеза од стране купаца, јер купац није обезбедио континуитет производње у субјекту приватизације нити је извршио уговорене обавезе инвестирања у роковима који су уговорени а ни у накнадно остављеним роковима.

Решењем Привредног суда у Нишу Ст бр. 19/2013 од 17.09.2013. године отворен је стечајни поступак над стечајним дужником „ББ“ из ... у спору тужени. Тужилац је у том поступку поднео пријаву потраживања на износ од

2.233.873.919,87 динара. Основ овог потраживања су средства уложена у инвестирање субјекта приватизације, а сада стечајног дужника, по основу уговора о продаји капитала од 09.11.2006. године. Потраживање је оспорено од стране стечајног управника. Због тога је тужилац поднео тужбу са захтевом да се утврди његово потраживање према туженом као стечајном дужнику у износу од 1.745.723,20 еура, што у динарској противвредности по средњем курсу НБС за еуро на дан 17.09.2013. године износи 200.084.667,99 динара, тражећи на овај износ и законску затезну камату почев од 17.09.2013. године, до исплате.

Првостепени суд је уважио чињеницу да тужени није спорио извршено инвестирање по уговору о купопродаји друштвеног капитала ни по врсти ни по обиму, као и чињеницу да у тренутку отварања стечајног поступка над туженим тужилац није имао статус члана друштва. Зато је усвојио тужбени захтев и утврдио потраживање тужиоца према туженом у траженом износу. Првостепени суд је у образложењу одлуке навео да уговором о продаји друштвеног капитала није уговорено да купац нема право на повраћај средстава уложених на име инвестирања у субјект приватизације и да у конкретном случају нема места примени одредбе члана 41а Закона о приватизацији, већ се примењује првостепена одредба члана 132. Закона о облигационим односима. На тој одредби се и темељи одлука.

Другостепени суд налази да је погрешан закључак првостепеног суда о основаности потраживања тужиоца и закључује да је првостепени суд погрешно применио материјално право. Другостепени суд је становишта да су целокупна средства по основу инвестирања унета од стране тужиоца на име извршавања уговорених обавеза повећала капитал туженог друштва. Решењем Агенције за привредне регистре уписана је промена основачког капитала код туженог, тако што је тужилац уписан као члан друштва са одговарајућим уделом. У том случају, тужилац као оснивач друштва-стечајног дужника, не може стечени удео у друштву да потражује као новчано потраживање у својству стечајног повериоца. Због тога је преиначена првостепена пресуда и одбијен захтев тужиоца као неоснован.

Ревидент сматра да је став другостепеног суда супротан одредбама Закона о приватизацији и Закона о облигационим односима.

Врховни касациони суд налази да је другостепени суд правилно применио материјално право, а да су наводи из ревизије неосновани.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је на основу уговора о продаји капитала извршио инвестирање у субјект приватизације. За вредност унетих средстава дошло је до повећања основног капитала туженог. Решењем Агенције за привредне регистре од 18.07.2008. године уписана је промена основног капитала код туженог, регистровано повећање капитала у корист оснивача – чланова конзорцијума, између осталог и тужиоца. Након раскида уговора о продаји капитала, Агенција за приватизацију је поступајући у складу са одредбом члана 41. став 2. Закона о приватизацији (Сл. гласник РС 123/07) донела одлуку о преносу капитала акцијском фонду, а потом је извршена промена чланова-оснивача друштва и као члан друштва уписан Агенција за приватизацију Републике Србије, решењем АПР од 4.04.2012 године. На тај начин је Агенција за

приватизацију постала једини члан-оснивач туженог друштва и власник капитала који је био предмет продаје по уговору о продаји капитала, тако и капитала стеченог током трајања уговора по основу инвестирања у субјект приватизације.

У тренутку отварања стечајног поступка над туженим тужилац није био оснивач туженог, али то не значи да је аутомацки стекао статус стечајног повериоца. Тужилац је инвестирањем извршеним на основу уговора о продаји капитала закљученим са тад. Агенцијом за приватизацију повећао капитал друштва и стекао удео у туженом друштву. Након раскида уговора од стране Агенције нема законског основа да вредност стеченог удела исказује као новчано потраживање према стечајној маси. Тужени није раскинуо уговор, а није ни скривио раскид, да би био одговоран за последице раскида уговора и да би по том основу тужиоцу дуговао противвредност удела.

Да ли је Агенција као уговорна страна основано раскинула уговор о продаји капитала и ко је од уговорних страна одговоран за последице настале раскидом уговора предмет је расправљања у другом поступку који се води пред судом.

Како не постоје разлози због којих је ревизија изјављена, као ни разлози на које се пази по службеној дужности, Врховни касациони суд је на основу процесних овлашћења из члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б.Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић